

MOZAIC MOISIL

CUPRINS

AUDIOVIZUAL.....	4
ALEXANDRU MĂRGINEAN	7
ALEXANDRU PENESCU	8
BOOKTRAILER	10
OPM	14
RESPIRO POETIC	16
RESPIRO ÎN PROZĂ	20

Redactor șef: Alexandra Dragomirescu

Redactori:

Andreea Bunea, Adrian Manu, Aura Plăiașu

Alexandra Cățu, Daniel Ghindea

Coperta:

Serhiibobyk, Adobe Stock

E-mail: revista.cngm@gmail.com

AUDIOVIZUAL

De-a lungul timpului am avut șansa de a cunoaște în Colegiul Național „Grigore Moisil” și, mai înainte, în Liceul de Arte Plastice „N. Tonitza”, tineri foarte talentați în domeniul audiovizual: muzicieni, fotografi, regizori, actori, make-up artiști, artiști vizuali. Ce au toți în comun, dincolo de talent, este dorința de implicare, de a realiza ceva relevant din punct de vedere artistic.

Mă bucur că actuala generație de elevi din CNGM se implică în activități artistice din sfera audiovizualului, inițiativele lor trebuie susținute și popularizate. În egală măsură, trebuie să apreciem și să cunoaștem reușitele generațiilor anterioare. Vă invit să accesați un altfel de „expoziție” online.

Alexandra Dragomirescu

[RADU DRĂGUȘIN](#)

[RAREȘ IONAȘCU](#)

[HUANITA KISS](#)

[FLORIN MANEA](#)

[ANDREI MARGHESCU](#)

[IOANA NICOARĂ](#)

[MAIA ȘTEFANA OPREA](#)

[DIANA OPREA](#)

[RADU POP](#)

[ANDREI RADU](#)

[IOANA ROMAN](#)

[NIKOLA ZHELYAZKOV](#)

ALEXANDRU MĂRGINEAN

Care sunt proiectele din liceu în care ai fost implicat ca regizor?

Primul film pe care l-am făcut în cadrul liceului a fost în clasa a IX-a, pentru o oră de dirigenție, în care discutam despre nonviolență. Bine, cu foarte mult optimism numesc „film” ceea ce a ieșit. Privind acum în urma nu-mi vine să cred că l-am arătat în fața clasei, și, mai mult, chiar eram mândru de el. În fine, aveam 15 ani, dar acum, la 20, numai când mă gândesc la scena în care distrug o cutie de șervețele de trunchiul unui copac din fața liceului încep să râd cu lacrimi. Nu mai spun de scena în care îl fugăresc pe un prieten cu un băț prin parc.

În clasa a XI-a am avut un proiect ceva mai serios, tot în cadrul orei de dirigenție, despre traficul de persoane. „Unethical trade”, care a devenit ulterior o trilogie, a părut să prindă în colectivul clasei. Dacă aș face acum „Unethical Trade”, sunt sigur ca ar arăta complet diferit. Acum am o cameră mult mai bună de filmat, știu cum să editez și cum să filmez mai bine. Dar chiar și așa, a fost o experiență plăcută.

Cât de importante sunt imaginea și muzica pentru un film?

Imaginea este cea mai importantă într-un film, pentru că, prin definiție, filmul este o poveste în imagini. Muzica este doar un accesoriu, un instrument care dă o valoare mai mare scenei, dar nu este ceva indispensabil pentru film. Avem de exemplu filmul de succes „No country for old men”, în care nu este muzică absolut deloc. Eu însă recunosc că pun destul de multă muzică în filmele mele, pentru că, de multe ori, atunci când filmez o scenă am deja muzica în cap, știu pe ce accente o voi pune, știu exact cum să o brodez pe imagine.

De ce ai ales cariera de regizor?

Am ales să devin regizor pentru că mereu mi-a plăcut să spun și să creez povești, nu vreau să fac altceva. Inițial doream să fiu scriitor, dar am realizat că filmul este o unealtă mult mai bună de exprimare pentru mine

Ce mesaj ai pentru artiștii care sunt acum în liceu?

Ca sfat pentru artiștii liceeni, indiferent că se ocupă cu pictura, muzica, dansul, actoria sau orice altceva, le-aș spune să își inițieze singuri propriile proiecte, la început, alături de alte persoane pasionate de același domeniu. Eu așa am făcut o mulțime de scurtmetraje. Le-am scris, regizat și filmat cu prietenii mei. Nu am devenit cunoscuți, filmele sunt pe YouTube și doar cunoscuții le vizionează. Dar este un exercițiu formidabil, este practica de care fiecare artist are nevoie. Dacă ești cu adevărat pasionat, vei începe să faci artă cu ce poți, când poți. Impulsul creativ nu te lasă să stai degeaba. Ai ceva de spus și trebuie să te exprimi.

Care sunt planurile tale de viitor?

Planul de viitor este unul singur, să ajung un regizor cunoscut. Nu pentru bani sau faimă, ci pentru ca vreau ca lumea să vadă ce și cum gândesc, ce perspectivă am eu asupra vieții. Vreau ca oamenii să se bucure de filmele mele, să meargă la cinema și să spună că mai există film românesc și pentru publicul larg, nu doar pentru festivaluri de film, unde le apreciază, în cea mai mare măsură, criticii străini.

ALEXANDRU PENESCU

De când a apărut pasiunea pentru muzică?

Pasiunea mea pentru muzică a apărut din copilărie, influențat fiind de activitatea de muzician amator a tatălui meu. Deci, de moștenirea genetică.

Îmi amintesc cum, în jurul vârstei de șase ani, îl priveam fascinat în momentele în care se așeza la pian. Astfel că, de aici și până la a începe să iau și eu lecții de pian, a fost doar un pas. Faptul că am început cu muzica clasică, care, pentru orice muzician, este piatra de temelie, mi-a permis ca ulterior să mă dezvolt muzical și în alte direcții, La fel cum faptul că am avut o baza solidă ca pianist- deși doar amator- mi-a permis să învăț apoi singur să cânt la chitară.

Ce ne poți spune despre proiectele tale muzicale din acest moment?

După ce am lansat „Suflet Colectiv”, lucrurile au început să se miște la modul la care un bulgăre de zăpadă se mărește pe măsură ce coboară la vale prin zăpadă. A urmat onoranta colaborare cu marea soprana Angela Gheorghiu, concretizată în piesa „Ești lumina mea”, a urmat apoi proiectul cu Regina Maria, cu care vor mai exista apariții în viitor, și există câteva colaborări în stadiul de proiect, pe care le voi anunța la momentul potrivit. Un alt moment special a fost apariția pe scenă în calitate de invitat al trupei mele de suflet, „Celelalte Cuvinte”.

Ce mesaj ai pentru artiștii care sunt acum în liceu?

Adolescența este o perioadă deosebită pentru un muzician în formare, este momentul în care te întâlnești cu muzica multor trupe care îți pot influența drumul acesta. Este o perioadă în care

cultura muzicală se formează și se dezvoltă. Accesul la muzică și la informație fiind practic nelimitat, orice trupă pe care o ascuți își poate pune amprenta asupra direcției tale muzicale. Astfel că sfatul meu este să ascultați cât mai multă muzică de calitate, în care vă regăsiți și care vă conturează stilul. Să vedeți cât mai multe concerte live. Și, cel mai important, dacă acesta este drumul pe care vreți să pășiți, fie și în calitate de amatori, imaginați-vă că deja sunteți acolo unde vă visați. Iar, dacă este vorba despre a cânta într-o trupă, deși chimia muzicală este extrem de importantă, și modul în care interacționați, în care vă înțelegeți cu membrii trupei, în afara orelor de repetiție este foarte important.

Watercolor_Concept, Adobe Stock

FATA CU PALTONUL ALBASTRU

Ce v-a determinat să alegeți această carte de Monica Hesse?

La început am fost puțin derutați de toată libertatea de alegere pe care o aveam. Față în față cu literatura, cine poate alege ușor o singură carte pe care să o prezinte în manieră artistică? Dar, la sfatul doamnei profesoare de limba și literatura română, am luat în considerare avantajele pe care orașul nostru le are din punct de vedere logistic, am încercat să ne ușurăm munca pe cât posibil, deoarece nu aveam mult timp la dispoziție. De asemenea, am vrut să ilustrăm realitatea dură, rareori portretizată, a războiului și efectul pe care acesta l-a avut și îl are asupra oamenilor. Ne-am dorit să surprindem momentele și atitudinea personajelor inspirate din istorie, atmosfera din acele vremuri pentru a aduce în prim plan natura umană. De aceea, am considerat „Fata cu palton albastru” candidatul ideal pentru a ne transmite viziunea, valorificând resursele disponibile.

De unde v-ați inspirat pentru modul în care ați realizat booktrailerul la nivel de scenariu?

Fiind pasionați de arta cinematografului, am avut ocazia de a ne folosi experiența de spectatori pentru a scrie un scenariu așa cum am vrea să vedem la o mare ecranizare, realizată de profesioniști. Am simțit că un element foarte important al acestei cărți este intensitatea emoțiilor trăite și redate, nu doar de protagonistă, ci de toți oamenii din jurul său, dar și rapiditatea cu care evenimentele se înlănțuiesc. Din acest motiv, am încercat să transmitem prin succesiunea rapidă a cadrelor, replicile și expresiile personajelor întocmai sentimentele pe care noi, ca cititori, le-am avut și să păstrăm o reprezentare cât mai fidelă.

Ce reacție v-ați dorit să aibă cei care au vizionat booktrailerul?

Ne-am dori să înțeleagă că aceasta este o poveste despre umanitate, de supraviețuire, din perspectiva sensibilă a unei adolescente, aflate într-o situație asupra căreia nu are niciun control, a cărei viață a fost profund afectată de război. Ne-am dori ca pentru un minut și jumătate audiența să fie transpusă în Olanda anilor '40, să empatizeze cu tragedia reală a multor victime ale celui de-al Doilea Război Mondial și să remarce capacitatea umană de a se adapta în situații limită, așa cum sunt surprinse aceste aspecte și în carte. Fiecare personaj se revoltă și luptă în propriul său fel, fapt ce dă putere firului narativ și sperăm să fi transmis acest lucru prin booktrailerul nostru.

Ce v-a plăcut cel mai mult din această experiență?

Deși poate suna banal sau negândit, primul lucru pentru care vrem să ne exprimăm recunoștința este oportunitatea de a ne distra. Da, am întâmpinat variate și multiple inconveniențe de-a lungul realizării acestui trailer și da, ne-am contrazis de multe ori, am refăcut scene, peste scene, peste scene, până când ieșeau cât mai aproape de perfecțiune, am înghețat în parcuri și am mâncat cartofi prăjiți pe străzi, dar terminam fiecare zi cu o mulțumire sufletească greu de egalat. Să fii printre oameni pasionați, motivați, care urmăresc același scop ca și tine și care își doresc cu sinceritate să te ajute și să facă experiența cât mai plăcută pentru toți este genul de moment pe care sperăm că toată lumea să-l împărtășească de cât mai multe ori. Ne-am apropiat extrem de mult ca prieteni, am aflat câte ceva nou despre fiecare, am avut o „chimie” care, considerăm noi, a contat foarte mult

în realizarea trailerului. Ne-am depășit limitele într-un domeniu nou, ne-am văzut nevoiți să rezolvăm probleme pentru care școala nu te pregătește și am învățat să ne gestionăm timpul și resursele, pentru a fi cât mai eficienți. Distrându-ne, colaborând, ciondănindu-ne, am construit ceva de care suntem mândri și asta contează pentru noi cel mai mult.

Inițial, nimeni nu știa la ce să se aștepte, nu doar de la ceilalți, dar și de la competiție în sine. Cu toții am sperat că vom fi parte din acțiune, că vom juca roluri și că vom apărea în trailer. Dar, în timp ce îl aduceam la viață, am realizat că există mai mult în cadrul filmărilor decât ne-am închipuit la început: putem să ne implicăm în filmari, în regie, în obținerea costumelor. Așteptările noastre de la ceilalți se roteau în principal în jurul dorinței de a le arăta că putem fi utili, că ei se vor face indispensabili la rândul lor, și nimeni nu a dezamăgit.

Echipa booktrailerului e formată din: Maria Blaga, Grigore Ileana, Emilia Mihuț, Maia Boureanu, Ana Maria Buruiiană, Alexandra Coca, Ilinca Petrariu, Cosmin Hatmanu, George Chiriac, Ștefan Apostol, Ioana Caprariu, Ana Maria Stanciu, elevi la Colegiul Național „Emil Racoviță” din Iași

interviul realizat de Andreea Aioani

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

Ne place să alergăm delirant după iepuri cu ceas și veston. Proiectăm lumi utopice și ne metamorfozăm ușor trăsăturile, rupând violent conexiunea cu realitatea. Poate de aceea ne-am apucat să filmăm un booktrailer.

În mintea mea se zbăteau haotic idei, printre norii de fum inhalați de Omidă: un fel de geneză răsturnată în spatele oglinzii, astfel încât ordinea și familiarul realului nășteau peisaje bizare.

Mă plimbam confuză printre ele, încercând să le îndes abstractul într-un cronotop mundan. Rescriam continuu scenariul și mă aprofundam într-un vertij al ilustrațiilor alb negru, care ar fi trebuit să surprindă paleta de culori vibrante a cărții.

Ascultam, apoi, replicile rostite de elevi, iar personajelor începeau să le crească noi capete și membre în funcție de ochiul care le privea. Așa se creau iepuri cu 13 urechi și regine câte 7 fețe, fiecare reflectând câte o persoană reală. Reflexiile acestea trebuiau, însă reduse la una singură, în ciuda faptului că ne plăceau oglinzile. Astfel am ales actorii.

De aici a început drumul spre inima circulară, ce ticăia permanent și constant a Țării Minunilor.

Renășteam, fiecare din coconul lui, agățat de cadranul unui ceas, sub forma figurilor de hârtie. Ne scriam și ne rescriam trăsăturile, până ce noile piei începeau să ni se potrivească mai bine decât cele originare. Ne negam continuu stadiul inițial. Așa că: "Who are you?". Singura întrebare la care nu exista răspuns și pe care o mentalitate colectivă anterioară o soluționase. Trecusem prin ea pentru a ajunge în stadiul în care eram și totuși, alergam prin lumile alienate ale lui Lewis Carroll pentru a ne-o

adresa unii altora. Alergam printre ciuperci umanizate, dincolo de roțile nestatornice ale timpului, spre masa la care ne așteptau Pălărierul și Iepurele de Martie. Cu toții nebuni... dar: "We're all mad here."

Ne scufundam în ceștile de ceai căutându-le/ne începutul. Dar vinul lor nu s-a transformat nicicând în must și a rămas la fel de transparent ca întotdeauna.

Însă timpul trecea. Și nimeni nu îl cunoaștea atât de bine ca Pălărierul, al cărui ceas indica veșnic ora ceaiului. Ceai? Ceai! În cești ne plăcea să ne reflectăm narcisistic chipurile. Care dintre ele?

Lumea cărților de joc își accelera rotația pentru a ține pasul cu ticăitul inimilor truate. Cineva înfipsea un pumnal în fiecare, de pe care se scurgea timpul rubiniu.

Ajunsesem din nou la răscruce. Fiecare colț al zâmbetului de Pisică indica o altă direcție. Coadă ne îndruma spre a treia.

Urmează trenul! Rostogolește-te precum piesele de șah spre abisul conștiinței tale! Căci așa am făcut și noi.

În vertijul acestei lumi, am ajuns la oglinda centrală, cu limbi de ceas și cifre desenate. Ne-am privit toți în ea. Ne-am restrâns la unul singur. Am devenit o Pseudo-Alice în căutarea Iepurelui Alb și a luminii prielnice pentru filmare.

Carina Nițulescu

(„Alice în Țara Minunilor” este un booktrailer realizat de o echipă de elevi de la Colegiul Național „Elena Cuza” din București)

LA CINCI PAȘI DE TINE THE PERKS OF BEING A WALLFLOWER UNUL DINTRE NOI MINTE

Când am aflat prima oară despre festivalul de booktrailer am fost încântată, deoarece mereu m-au pasionat filmele și mereu când eram mică îmi imaginam cum ar fi viața de actor. Astfel că, atunci când ni s-a oferit posibilitatea de a participa la festival am fost foarte entuziasmată.

Filmările au decurs foarte bine, deoarece toți ne-am implicat și am pus suflet în ceea ce făceam. Sincer vorbind, pe tot parcursul evenimentului aveam în minte întrebările: „Mai departe ce vom face?” sau „Oare unde vom mai filma?”.

Pot spune că cea mai interesantă parte, din punctul meu de vedere, a fost descoperirea locurilor numeroase pe care le-am folosit și din care au ieșit cadre minunate. Cu această ocazie, am descoperit pasiunea pentru film și mi-ar plăcea să văd cum este să fii și în spatele camerei, pentru că nici acolo nu este o muncă ușoară.

În altă ordine de idei, aș dori să le mulțumesc colegilor care au luat parte la acest proiect, pentru că am reușit cumva, împreună, să ne încurajăm și am trecut peste emoții.

Alisia Nica

Pentru mine, a participa la booktrailer festival a fost o experiență inedită. Sa o interpretez pe Stella a fost o adevărată provocare, deoarece personalitatea ei este foarte diferită de a mea. Stella este o persoană foarte puternică și prin aceasta calitate consider că ne putem asemăna. Cu ocazia acestui minunat proiect am văzut cât de multă muncă este în spatele unui booktrailer.

Daria Cocoveica

Experiența de la booktrailer a fost unică, deosebită și specială. Să citești cartea este una, dar să fii tu în rolul personajului, să vezi cum faci parte din acțiune, să simți realitatea poveștii interpretând-o, este mult mai mult, este ceva ce merită să încerci și tu!

Monica Cărăușu

Mă bucur că am avut trei echipe din liceu în acest concurs! A fost o adevărată provocare și merită apreciată implicarea.

Felicitări tuturor!

Alexandra Dragomirescu

OPM

Când privesc, așa, la generația care am devenit, pot spune doar că sunt mândră, împlinită că am ajuns să facem atât de multe lucruri ingenioase, că avem atât de multe idei și visuri care se transformă în realitate, pentru că avem curajul de a ne exprima și de a pune în aplicare fiecare concepție, fiecare vis pentru ca acestea să înflorească frumos prin mintea și mâinile noastre, pentru ca la final...să ne aducem aminte că am avut propria voce care s-a făcut auzită, să reflectăm asupra a ceea ce am reușit cu succes și ambiție să săvârșim și să ne mândrim atât cu munca noastră, cât și cu noi înșine.

Din această largă comunitate facem parte și noi, generație proaspăt apărută în cadrul colegiului nostru, un grup de 8 elevi (boboci) ce au reușit să conceapă și să aducă în fața oamenilor ceva „NOU”, inovativ, cu totul și cu totul interesant, distractiv și anume clubul de podcast „OPM” (Official Podcast Moisil), fiind primii ce au avut această inițiativă, nefiindu-ne temă să o aducem tuturor la cunoștință, să o propunem încrezători cu speranța și entuziasmul pe care le aveam în suflet și cerându-ne și totodată primind aprobarea, pentru că aici se promovează „NOU”-ul, creația, imaginația, cunoașterea, istețimea și ideile ingenioase.

Totul a pornit în cadrul unui grup de prieteni care cu timpul s-a mărit frumos, uniți fiind prin ideile și proiectele lor. Inițiativa îi aparține unui licean inteligent și ingenios, Edoardo Sima, ce face parte din colectivul clasei de filologie, 9E, care și-a prezentat ideea colegilor săi și ulterior prietenilor de la alte clase, unind în această ambianță amabilă și prietenoasă elevii interesați și încântați de acest nou proiect ce avea să fie înființat; și, astfel, uitați-ne aici!,

muncind pentru interesele noastre și pentru „vocea” noastră.

Fundamentele acestui colectiv sunt, în primul rând, prietenia, amicitia, munca în echipă și plăcerea de a face ceea ce ne place și de a ne place ceea ce facem; însă ceea ce a fost, este și va rămâne „factorul wow” din cadrul grupului nostru este că știm și iubim să lucrăm în echipă, deoarece, până la urmă, totul se bazează pe asta: pe varietatea de idei pe care ni le împărtășim, pe unirea a celor mai creative dintre ele, pe dezvoltarea a celor care poate nu sunt atât de strălucite și toate astea...împreună, învățând unii de la alții, evoluând prin intermediul celor de lângă noi, dezvoltându-ne relațiile interumane, atât cu prin prisma grupului nostru, ca prieteni, cât și cu ajutorul invitaților noștri.

Această experiență este una dintre acele experiențe unice, prin care întâlnim numeroase persoane cu diverse și diverse personalități, prin care aflăm diferite povești de viață, motivaționale, amuzante, captivante, neobișnuite uneori, inspiraționale, prin care ne petrecem timpul împreună relaxându-ne și, totodată, aflând lucruri noi, prin care ne ocupăm timpul cu lucruri care merită și care ne dezvoltă ca personalitate, învățând lucruri și lucruri ce ne vor fi de folos pe viitor.

Îmi aduc aminte cât de entuziasmați eram când am primit aprobarea cea de mult așteptată și când ni s-a dat OK-ul că putem începe pregătirile, eram și suntem foarte implicați în extinderea acestui proiect, ne-am împărțit rolurile fiecăruia, echipa tehnică (cea din spatele camerelor) și echipa „din fața camerelor”, ne-am achiziționat ceea ce ne trebuia pentru a părea și pentru a deveni cât mai profesioniști...ce organizare frumoasă și ce atmosferă

este în cadrul acestui colectiv și proiect, un grup unde rar avem norocul de a aparține pe parcursul vieții.

Ohhhh...și așa ajungem în momentul creării primului episod unde o aveam ca invitat pe doamna director-adjunct, îmi amintesc perfect și ce emoții aveam atunci cu toții.

Veniserăm mai devreme și am început pregătirile încrezători și foarte entuziasmați. Pot spune că emoțiile noastre s-au reflectat cam mult în timpul filmărilor, punând stăpânire pe liniștea noastră, astfel încât nu prea am fost satisfăcuți de rezultatul final, nu a fost așa cum doream, însă ne alesesem cu o „lecție nouă”, primită de la doamna Gabriela Alexandru, și anume că trebuie să fim mai relaxați, să creăm o atmosferă plăcută și prietenoasă, să facem audiența cât mai curioasă, să atingem diverse puncte de interes ale elevilor, profesorilor etc.

Nu pot afirma că în acea zi am plecat cu o dezamăgire, chiar nu, tot răul spre bine, căci dacă nu am fi întâmpinat acele dificultăți nu am fi aflat cum să ne perfecționăm strategiile și modul de organizare, deci ceea ce pot afirma este că am plecat acasă cu o nouă lecție, cu ceva nou.

Astfel, la al doilea episod au fost mai multe zâmbete, am avut o discuție mai amicală și o atmosferă mai liniștită, astfel încât emoțiile noastre s-au risipit ușor, ușor pe parcursul discuției cu invitata noastră, Diana Oprea, semifinalista iUmor. Am extras din poveștile sale idei și tradiții din Moisil, pe care le putem da și noi mai departe, ne-am ales cu sfaturi, concepții și perspective asupra vieții ce ne vor ajuta pe viitor,...echipa și aparatura tehnică nu au mai avut de suferit... fapt ce ne demonstrează că, cu cât înaintăm în acest proiect, cu atât suntem mai aproape de succes, nerenunțând de la prima „căzătură”, pentru că, după cum am mai precizat, noi facem parte din acea generație ambițioasă care luptă pentru scopurile sale.

[Podcast cu Diana Oprea](#)

În final aș vrea să mulțumesc pentru tot sprijinul primit de la cadrele didactice implicate în acest proiect, să îi mulțumesc doamnei directoare Dana Corina Boboc pentru încurajări și pentru încrederea pe care ne-au dăruit-o. Mi-aș mai dori să-mi exprim afecțiune și aprecierea către grupul din care fac parte, mă simt cu adevărat norocoasă să lucrez alături de voi!

Rhiana Teodora Nechifor

RESPIRO POETIC

VIRGINIA OLARU
ZOOM PE LITERATURA ROMÂNĂ
ÎN DUBLĂ PERSPECTIVĂ

From me, to myself

I feel torn between the many sides I have,
between the many emotions I feel.
I'm stuck between the pages of my own book,
lost between the lines,
trying to understand every little detail
hidden in the depths of my story.

Everything I've felt is written down like poetry
by my inner-self,
that still finds the pages to keep going.
With a touch of confusion,
it feels like I'm telling my story through someone else's eyes,
allowing the truth to surface.

Through the chapters in the book
I speak true,
for there, I lay bare.
It's where my feelings run from side to side,

MIHAI IVAȘCU
ÎNREGISTRARE PENTRU
„CONNECTARTS - NOTE” 2021

like thunder bolts sent from above
as warning signs,
getting ready for the storm inside.
We're filled with feelings, and if they were colours,
I'd let them guide me into painting my world with a bit of every-
thing.

Francisca Burcea

The Times

Do you remember the times
When you were too happy
Too contented
Or too cheerful
You were clueless then
For what was about to happen
And how everything will change.

Now, you are too numb
Or too sad

Too anxious
To feel again
Those times you crave the most now.

You are asking for help
In vague ways
That nobody can understand.
So, you get no response
Because you won't speak,
Shout from your lungs
About how you feel these times.

For now, you're lonely
Helpless, sinking deep into an ocean.
Hoping somebody will pull you out
But nobody will come
Because they don't know
About these times.

The Silence Of The Rain

I'm looking on the window
Focusing on nature's show.
It's such a sunny day
Happiness all the way,
But I can't stop a feeling
That is inside me, burning.
It's strong what I want to find,
But it's simply peace of mind.
Everything around is noisy
That's why it bothers me.

Suddenly, the sun vanishes
Not even I know where it is
Because when the rain is here
Sadness everywhere appears,
But for me is not that bad
Actually, I'm kind of glad.
The sound of its drops
Always makes me lose my thoughts
Such a calmly, peaceful sound
That can easily touch my heart.
Nature's song shows up again
In the silence of the rain.

Nicoleta Bazac

Căutare fără sfârșit

Ana Eftimie
Luna trecea deasupra copacilor,
Răscolind fiecare gând și amintire a cerului de azur,
Ale cărui șoapte se agață de mistere,
Căutându-și drumul înapoi spre tine,
Dulce Polaris.

Pe sub flori de liliac, prin câmpuri care cer nemurirea amintirii,
Luna te tot caută, pălind încet cu fiecare clipă,
Până când a nopții clepsidră se întoarce și
Totul se termină până când norii sângerează iar.

Ana Teodora Vertan

Contrar așteptărilor

Lumea e mare, m-aplec și apăs...

Tasta

Butonul apropie orice distanță,

O glumă să râzi, cam rar mai găsești

Doar umbre sinistre de stranii povești.

O lume întreagă învârt cu un deget,

E stereo/sonic de vrei oprit să rămâi,

Contorul se-nvârte , blocajul e mare,

Mulțimea întreaga e prinsă-n vârtej,

Costumele/Măștile mai cad câteodată -

Ispita le împinge de-a mai juca câte un rol.

Măiastră e vorba, grimasa sau textul,

Umbră e lumea de largi teorii,

Pesemne... e greu tăvălugul.

Grupul e dur când vrei să-l reții,

Structurile difuze scornesc teorii.

Catrene/Romanțe prea puțin mai există !

Opuse, vrăjmașe timpuri trăim,

Audio-video, habar de speranța

Multe-s în plus și multe-s deșarte

Când frumosul din jur e... prisos.

Viața și moartea veșnică luptă,

Cer și pământ, pulbere-nori

Auzim și vedem dinainte, din neant

Munți încrețiți, cratere, văi...

Martorii marilor noastre schimbări.

Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

Canvas

regret că trebuie să fug în depărtare

dar furia îmi cere să trec iar pe la ea,

singură de ceva vreme și n-a mai văzut-o nimeni

și atâtea nopți am pictat pereți cu mine

încât doar la ea mă simt măcar jumătate om.

de ceva timp mănânc testamente pe pâine

și parcă și visele mi-au murit în somn,

dar voi trece iar pe la furie mâine

și am să fac din moarte aproape tehnicolor.

n-am loc să mă întind nici să respir

dar poate cu picioarele rupte învăț să alerg,

știu, totuși, știu că am paragină în suflet

și noaptea e rece și nu-mi cere nimeni dans

dar cu lacrimi sudate în ochi amarnic

promit fals că îmi va părea rău dacă greșesc

sau dacă ajung să omor accidental pe cineva.

regret că am crezut atâta timp că există pe lume

iubire pentru oamenii ca mine, cei de detestat,

căci noi murim la fiecare cotitură de drum

și la fiecare atingere dulce și ne urâm unii pe alții

dar sperăm să ne putem iubi reciproc,

și ne rod golurile din stomac și nu putem fi

posesori decât de inimi tremurânde când

ne atârână degetele rupte de câte un condei;

cum, doamne, să ne putem noi numi

decât ingrați și nenorociți care simt tot

și care mor încet sub nume de artist?

dar cum aș putea eu să fiu altul când

nimeni altcineva nu vede totul în culori?

voi, daltoniștii lumii, voi ce ne-ați făcut omor...

nu știe nimeni că inima mea e o harpă

și că am încuiat-o cu lacăt între coastele mele,

îi mutilez încet notele muzicale și las de la mine

să plutească din ea tot urâtul de pe pământ;

dar măcar ea cântă tonuri ce atacă

deși ele încearcă să iubească pe deplin.

Negură

s-a rupt filmul și s-a rupt atât de rău

încât parcă am picat de la zece etaje pe asfalt

și patruzeci de pahare îmi cântă iar și iar

în timp ce lumea mi se pictează în negru,

în cadrane făcute ca de film studentesc;

clișeic, aproape nimic nu mai pot atinge

căci mi s-a spart inima cu ochii roșii cu tot,

și aș fi strâns paharele de aș mai fi avut mâini,

dar muzica merge mai tare și parcă am surzit,

nu mai e loc de mine, nici de tine, nici de noi.

plecați toți, să nu plec eu prima, și

lăsați liniștea să se așeze pe scaunul păstrat ei,

fiindcă s-a rupt filmul și s-a rupt atât de rău

încât nu mai știu ce am făcut ca să merit infern,

parcă-s tot făcut de sânge și patimă și regret

dar mâine cu rușine voi privi iar în oglindă

și se va sparge iar și iar până la praf

la fel de praf cum am făcut și eu la mine-n suflet.

nu mai e nimeni aici și asta merită un toast,

încă patru pahare între linii albe dedicate

unei divinități care a uitat că mai și respir,

și iar mi se simte spargerea pe limbă

și mi se aude domol sfărâmarea din piept.

am ascuns două sticle pe sub coaste

ca să-mi simtă inima cum bate constant,

iregular, mai bine mi-aș pune aparat foto în minte

căci de câteva zile mi se tot rupe filmul.

Erika Trușcă

Spune Brânză!

O cameră

Tu cu mine

Și ei doi

Un „zâmbiți” la comandă,

Un „șezi” șuiurat...

Când treci prin fața ei cu tortul aniversar.

Te-așezi...

Vrei să iasă bine;

E ultima rezervă pentru Polaroidul tău..

În toate ai ieșit ‘prost’:

Clic

Ba râdeai candid;

Clic

Ba te maimuțăreai în fața mea;

Clic

Ba erai cu spatele (mă țineai în brațe... bunica a murit)...

Magazinul de echipamente s-a închis.

La fel și cel de prieteni...

„Zâmbește” pentru poză... „șezi” cuminte... taci.

Eu... ea.....

Ea... eu.....

Același lucru.

Am ieșit invers în poză

Erika Trușcă

Alexandra Cățu

RESPIRO ÎN PROZĂ

Pagină de jurnal:

13 aprilie

Astăzi, la ora de română, am făcut o lecție numită „Textul narativ - descriptiv”. M-am bucurat pentru că asta însemna că voi face un text. Îmi plac textele (atât timp cât am idei)! Singura problemă a mea (și una mare!) a fost faptul că exista cuvântul „descriptiv”. Mie nu-mi place nici să citesc, nici să scriu descrieri excesive. În fine, am ajuns la acest exercițiu interesant, în care trebuia să scriu această pagină de jurnal. Acest exercițiu îmi place în mod deosebit pentru că eu chiar țin un jurnal. M-am gândit puțin și mi-a venit o idee revoluționară, dar în loc să vorbesc despre ea, mai bine vă scriu direct: Astăzi, la ora de română, am făcut o lecție numită „Textul narativ - descriptiv”. M-am bucurat pentru că asta însemna că voi face un text. Îmi plac textele (atâta timp cât am idei)! Singura problemă a mea (și una mare!) a fost faptul că exista cuvântul „descriptiv”. Mie nu-mi place nici să citesc, nici să scriu descrieri excesive. În fine, am ajuns la acest exercițiu interesant, în care trebuia să scriu această pagină de jurnal. Acest exercițiu îmi place în mod deosebit pentru că eu chiar țin un jurnal. M-am gândit puțin și mi-a venit o idee revoluționară, dar în loc să vorbesc despre ea, mai bine vă scriu direct: Astăzi...

Andrei Fleancu

Un Râset În Plină Primăvară

Sub cerul azuriu al dimineții, dl primar al comunei Zărzăvești fumează o țigaretă. Este duminică, zi de odihnă alături de d-na Șerban, care în timpul săptămânii este plecată cu treburi în oraș. Priveliștea caselor perfect aliniate parcă animează instinctul patern al dlui primar, ce le analizează mândru de pe terasa din lemn de Massaranduba. Cercurile de fum se răresc, intimidat de apariția dnei în cadrul ușii. Ea se așează seducătoare în brațele dânsului, dar el nu reacționează, absorbit fiind de examinarea tabloului rural. Degeaba încearcă dna Șerban să îl sărute, să îl îmbrățișeze... Primarul e plecat departe, a străbătut aceste case și a ajuns pe strada principală, unde își salută bucuros sătenii. Dar tocmai când să urce în trăsura unui civil, o întrebare îl deșteaptă la realitate:

— Dragă, îți mai amintești prima oară când ne-am întâlnit?

Surprins de ceea ce auzea, primarul își îndreaptă atent privirea brăzdată de vreme către doamna sa, care așteaptă nerăbdătoare răspunsul.

— Da, dragă... era primăvară. spune el, după care își reia șirul gândurilor.

Nemulțumită de această atitudine lipsită de interes și persistentă din fire, dna Șerban îi mai adresează încă o întrebare:

— Așadar... primăvară ca primăvară, dar în ce loc ne-am văzut mai cu exactitate?

Primarul stă să se gândească un scurt timp, după care

răspunde cu un zâmbet moale pe buze:

— Dragă, era un loc plin de cireși în floare.

Doamna Șerban pare vizibil deranjată de încă o propoziție vagă, dar nu se poate abține să nu râdă pe înfundate când observă mutra visătoare a domnului ei. Rămăsese același tânăr cu capul în nori care trăia mai mult într-o lume imaginară, decât în cea reală. În cazul cel mai probabil nici nu era aici, de față cu ea, ci pe un câmp sau o livadă – nici ea nu știe – în care erau mulți cireși în plină floare.

Deși este ferm convinsă că primarul o iubește, se regăsește deseori în ipostaza în care se întreabă dacă nu cumva locuitorii satului valorează mai mult pentru el decât soția sa. În aceste gânduri se cufundă și acum, precum și într-o tăcere asurzitoare.

Totuși, liniștea este în curând întreruptă, pentru că din fundul terasei se aude un telefon. Primarul se ridică leneș să răspundă:

— Alo?... Da?... Da... La naiba, am uitat! ... Sigur... Mă îmbrac și vin. La revedere!

Se îndreaptă către cuier și își ia vesta de culoare maro, o favorită printre cele din mica lui garderobă. Se duce, apoi, să-și sărute nevasta pe frunte, cerându-și scuze că o lasă singură în ziua lor liberă, dar cu scuza că este chemat la primărie în legătură cu o chestiune foarte importantă.

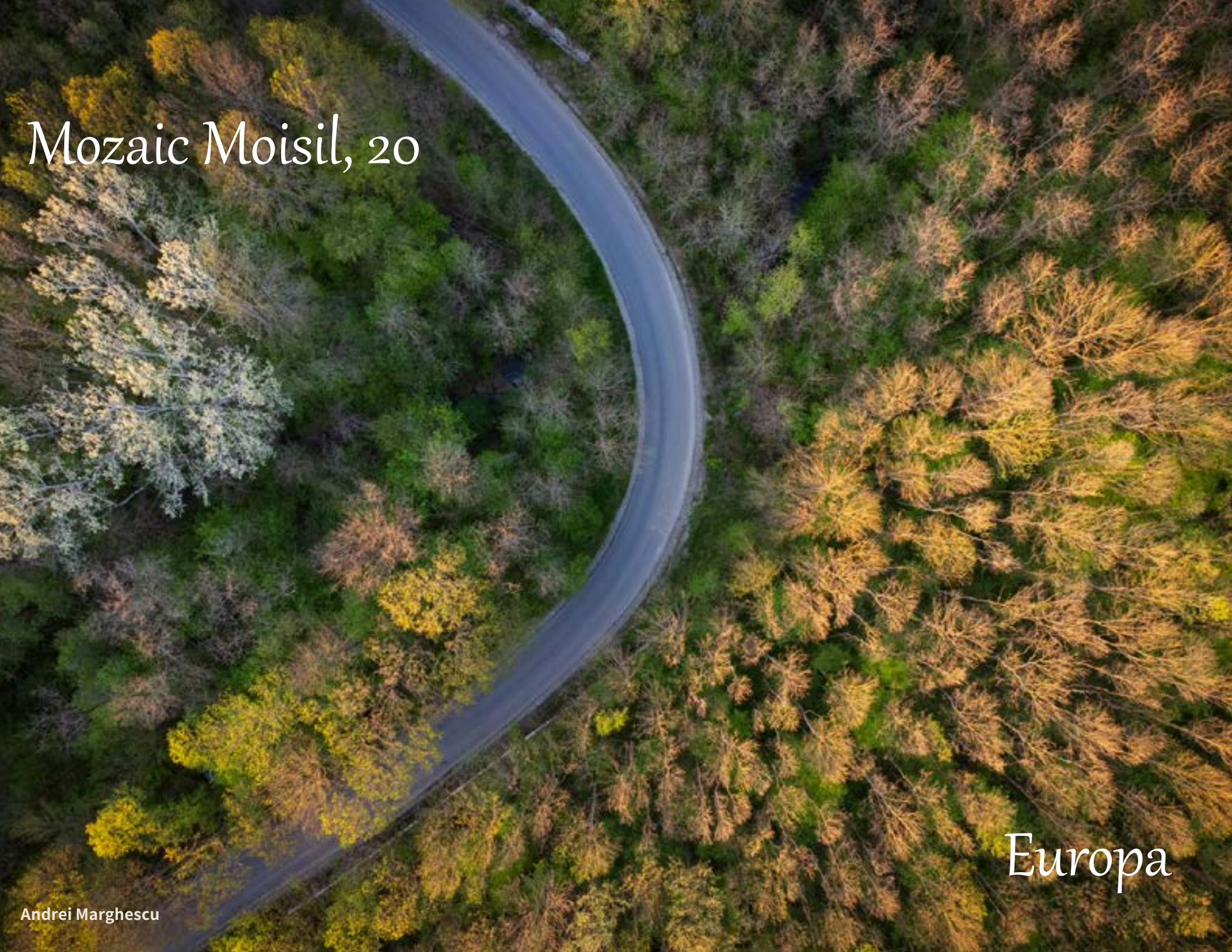
— Dragă, înainte să pleci... e adevărat că nu-ți mai amintești unde și când ne-am întâlnit prima oară? întreabă dna Șerban cu sfială în voce.

Primarul o învăluie într-o privire plină de căldură, punându-i mâna pe umăr.

— E adevărat, dragă... În momentul în care te-am întâlnit, e de parcă... timpul și spațiul au dispărut. Tot ce-mi amintesc e râsetul tău în plină primăvară, un audiovizual în care, de atunci, trăiesc zilnic.

Estera Stoica

Mozaic Moisil, 20

Europa